

lingsmagtens lovlige Omraade, maa jeg gjøre gjældende, at der ingenkunde fra vor Side paa noget Punkt er i den Henseende yttret eller ved Afstemninger lagt for Dagen Noget, der kunde siges at pege hen derpaa. Naar det ærede Medlem yttrede, at vor Optraeden i 1882 var kun en saare lille og begrændset Indrømmelse, saa tror jeg dog virkelig, at man maa sige, at den tværtimod var en fuld Erkjendelse deraf selv paa Punkter, hvor vi mente i Realiteten at have fuldstændig Ret og ærede Modstandere den fuldeste Ret. At det skulde være en Betingelse for en Erkjendelse af Bevillingsmagten i dens fulde Omfang fra vor Side, at vi ogsaa ville være med til at erkjende, at den bør kunne bruges fra det ene eller det andet Things Side til med Forsæt at give Finantsloven et jaadant Indhold, at den maa være uantagelig for enhver Regering for derigennem at fremtvinge den parlamentariske Fordring, som man har villet opstille, er Noget, som jeg paa ingen Maade kan erkjende skulde høre med til en fuld Anerkjendelse af Bevillingsmyndigheden. Tværtimod paastaar jeg fremdeles, at dette vilde være at gaa med til at anerkjende Mi-brug af Bevillingsmyndigheden. — Lige overfor det ærede Medlem for Beile Amis 2den Valgtreds (Berg), eller den ærede Formand, jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde ham, har jeg kun meget faa Bemærkninger at gjøre. Det har betært mig meget smertelig, har gjort mig meget ondt at høre den Proklamation, der i Formiddags kom fra det ærede Medlem om, at i denne Samling vilde den Bisenpolitik blive fortsat, som blev drevet i forrige Samling, at man altsaa fremdeles ikke vilde indlade sig paa at behandle eller drøfte Lovforslag. Jeg maa sige, at dette har gjort mig saa meget mere ondt, som det er kommet mig noget uventet. Jeg havde nemlig til de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem i hans Egenstab af Formand ved Tiltrædelsen af hans Funktion som saadan her i Thinget, knyttet en Forventning, som hans Ord idag i høi Grad har skuffet. Det ærede Medlem knyttede nemlig til sin Tak for Udnævnelsen til Formand det Ønske, at det maatte lykkes Thinget at bidrage til at hidføre saadanne politiske Tilstande, at Lovgivningsmagtens forskjellige Faktorer i gjensidig Tillid kunde arbejde med hinanden til Jædrelandets Vel, og jeg ser ikke, hvorledes der fra dette Things Side vil paa nogen virksom Maade kunne arbeides paa dette Formaal uden derved, at man opgiver den Politik at indlade at behandle de Lovforslag, der fore-

ligge. Det ærede Medlem rettede forøvrigt det Spørgsmaal til mig saavel som ogsaa til mine Meningsfæller, om vi ikke nu fortrød den Maade, hvorpaa vi vare optraadte under Adresserforhandlingen i Foraaret. Jeg skal dertil kun sige for mit eget Vedkommende, at det har jeg paa ingen Maade Indledning til. Derjom jeg havde kunnet opfatte denne Adresse paa den Maade, som det ærede Medlem idag vilde betegne den, nemlig som et Forligstilbud, vilde jeg ganske vist fortryde, om jeg havde negtet at gaa ind paa at forhandle om noget Saadant, om jeg altsaa havde stødt en Haand til Forlig tilbage. Men det er Noget, som jeg den Gang tilstrækkelig udviklede, og i hvilken Henseende jeg heller ikke senere har fundet Noget, der afkræftede min Opfattelses Rigtighed, at der i den Maade, hvorpaa Adressen var affattet, ikke var Noget, der kunde kaldes et Forlig. Den indeholdt en Fordring til os om at slutte os til den Holdning, som Flertallet havde indtaget, men det kunde dog ikke med Billighed forlanges af os. Der var hverken i Adressen givet Løfter, hvorpaa man kunde begrunde en Forventning om, at dette Ministeriums Afgang vilde kunne føre til lykkeligere Tilstande, idet det var den eneste Hindring for, at en roligere Udvikling kunde finde Sted, og ikke heller var der fremkommet fra det ærede Flertals Side paa de saglige Punkter Løfter eller Tilbud, der kunde indeholde noget som helst Tilfagn i saa Henseende eller begrunde nogen Forhaabning derom. Dette var den Gang min Opfattelse og er det endnu, og naar det ærede Medlem hartlig dvælede ved, at vi ikke stemte for et Forslag, der fremkom fra et æret Medlem (Klein), der iøvrigt hører til samme Side som vi, maa jeg dertil sige, at forsaavidt Forslaget om at sende Adressen til et Udvalg var fremkommet fra det Flertals Side her i Salen, der havde indbragt Adressen, vilde vi vistnok have modtaget et jaadant Skridt med al Velvilje, enten stemt for det, hvad der i og for sig var ligegyldigt, naar Flertallet gjorde det, eller ialtsald ikke stemt imod det. Fra vor Side var der imidlertid aabenbart ikke Anledning til at give Sagen den Bending, den Stilling, at vi skulde stille os paa en saadan Maade, at vi stillede Fordringen om Afgangen af et Ministerium, som forsegtede den Opfattelse af Forsætningen, som vi i det Helt finde at være den rette, og med hvilken vi ogsaa i de allerfleste foreliggende Spørgsmaal samstemme. Jeg kan derfor ikke for mit Vedkommende fortryde, hvad jeg den Gang gjorde, om jeg end ganske vist vilde saare meget beklage, hvis der vir-